

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.11.2017, sp. zn. 8 Tdo 1022/2017, ECLI:CZ:NS:2017:8.TDO.1022.2017.1

Číslo: 48/2018

Právní věta: Zločinem zbavení osobní svobody ve smyslu § 170 odst. 1 tr. zákoníku může být jen takové jednání pachatele, které má charakter uvěznění jiné osoby nebo které je srovnatelné s jejím uvězněním, takže osvobození této osoby je velmi obtížné. K naplnění zákonných znaků uvedeného zločinu nestačí, že se pachatel dopouští na jiné osobě fyzického násilí anebo týrání ve smyslu § 199 tr. zákoníku, byť se tato osoba podřizovala vůli pachatele a ze strachu z něj neopouštěla prostory, v nichž se nedobrovolně nacházela, popřípadě se z nich vzdalovala jen příležitostně, a to společně s pachatelem. Takové jednání pachatele je sice určitým zásahem do svobodné vůle dotčené osoby, avšak nejde o zločin zbavení osobní svobody, který vyžaduje intenzivní zásah do osobní svobody, při němž je poškozené osobě zamezena možnost opustit pachatelem vytyčený prostor, z něhož nemůže snadno uniknout (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 56/2011 Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.11.2017

Spisová značka: 8 Tdo 1022/2017

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zbavení osobní svobody

Předpisy: § 170 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného M. D. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 61 To 359/2016, který rozhodl jako odvolací soud v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 37 T 50/2015, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. 37 T 50/2015, byl obviněný M. D. uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku a

přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku, za něž byl odsouzen podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků za současného vyslovení dohledu. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 24 T 126/2014, který nabyl právní moci dne 21. 1. 2015, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 61 To 359/2016, rozhodl o odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 a obviněného tak, že z podnětu odvolání státní zástupkyně rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, zločinem zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy obviněného odsoudil podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice s dozorem. Současně zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 24 T 126/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Skutek, jímž Městský soud v Praze obviněného uznal vinným, popsal ve shodě s rozsudkem soudu prvního stupně tak, že obviněný nejméně v období od června 2014 do 20. 1. 2015 na různých místech na území hl. m. P., převážně na P., ulici Ch., v hotelu A., dále na P., ulici Z., v hotelu H., a též na P., ulici Z., v hotelu A., dlouhodobě psychicky i fyzicky týral poškozenou jménem Y. B., a to tím způsobem, že se vůči ní začal chovat majetnický, byl žárlivý, v blíže nezjištěném období června 2014 ji poprvé fyzicky napadl, vulgárně jí nadával, hodil ji na zem, trhal jí vlasy a bil ji do těla a nohou, poté se k ní choval hrubě, nadával jí, vyčítal jí, že se kvůli ní má špatně, bránil jí ve styku s rodinou a nutil ji lhát rodičům, a vylákat tak na nich pro něj finanční prostředky, vyhrožoval jí ublížením na zdraví, přičemž když se poškozená někdy v měsíci srpnu 2014 pokusila utéci, odtáhl ji zpět do pokoje a poté do sprchy, nutil ji tam stát pod ledovou vodou a díval se na ni, aby nemohla odejít, rozstříhal všechny její věci a vyhodil je, sebral jí i její mobil a roztrhl jí pas, čímž dostal poškozenou do značné izolace od okolního světa, vzdaloval se jen pro jídlo a peníze, když odcházel, tak ji zamykal, dne 7. 10. 2014 se poškozené podařilo utéct, následně ji obviněný našel, nechtěla se k němu vrátit, tak vyrazil vstupní dveře bytu na P., N. K., ve 3. patře, který obývala společně s L. O., a poškozenou přes její odpor odvedl do hotelu H., jakmile tam přišli, začal jí hrubě nadávat, strkal do ní, fackoval ji, násilím ji držel v ledové sprše, vyhrožoval, že když bude křičet, tak jí ještě víc ublíží, byl neustále s ní, nemohla odejít, neboť se bála potrestání ze strany obviněného, poté asi v listopadu 2014 se přestěhovali do hotelu A., opět nemohla odejít, psychicky ji napadal, choval se agresivně, kolem 15. 1. ji napadl, když mu řekla, že chce pryč, začal zuřit, shodil ji z postele, chytil za vlasy a tahal po zemi, dával jí rány do hlavy, čímž jí způsobil modřiny a škrábance v obličeji, od té doby začal být ještě více agresivní, stále jí nadával a psychicky ji deptal až do dne 20. 1. 2015, kdy se jí podařilo kontaktovat Policii České republiky. V důsledku jednání obviněného se u poškozené rozvinula duševní porucha, a to reakce na závažný stres, porucha přizpůsobení a byl taktéž diagnostikován syndrom týrané ženy.

4. Odvolání obviněného odvolací soud podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájkyň z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, jímž soudům vytýkal nesprávné právní posouzení skutku nebo jiné nesprávné hmotněprávní posouzení.

6. Podle obviněného soudy dospěly k nesprávným závěrům a při provádění důkazů porušily zásady plynoucí z § 2 odst. 5, 6 tr. ř., když nebyl skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci. Především se nevypořádaly se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí a odvolací soud se dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže změnil právní kvalifikaci z omezování osobní svobody na zbavení osobní svobody, která nemá oporu v provedeném dokazování, jež odvolací soud nijak nedoplnil.

7. Obviněný v dovolání poukázal na to, že při hodnocení možného omezení, případně zbavení osobní svobody je nutné zvažovat intenzitu zásahu do osobní svobody jednotlivce a délku jeho trvání, které však podle jeho názoru z dokazování provedeného soudem prvního stupně nevyplynulo v podobě, jež by odůvodňovala závěr o omezení, a už vůbec ne o zbavení osobní svobody.

8. Se zřetelem na uvedené výhrady obviněný poukázal na důkazy, z nichž vyplynuly jiné okolnosti, než jak je tvrdila poškozená. Zmínil zejména výpověď recepční hotelu, která uvedla, že s ní poškozená chodila kouřit, že si spolu povídaly a nevšimla si, že by u poškozené existovaly nějaké problémy. Obviněný byl viděn, jak s poškozenou společně chodí ven, aniž bylo pozorováno něco významného v jejich vzájemném chování. Navíc na pokoji, kde pobývali, byl telefon se spojením na recepci a dveře od pokoje se nezamykaly. V té souvislosti obviněný poukázal na to, že nebyla vyslechnuta řada svědků navržených obhajobou, zejména ze zaměstnanců hotelu A., kteří mohli prokázat lživost tvrzení poškozené o tom, že byla několik týdnů zavřená, protože v hotelu poškozenou nemohl nikdo objektivně zamykat, navíc pobývali společně i u matky obviněného, Silvestr 2014 trávili u společné známé, která potvrdila, že se jednalo o bezproblémový vztah. Odvolací soud měl dokazování v tomto směru doplnit, anebo vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, neboť to bylo nezbytné pro rozhodnutí o použití přísnější právní kvalifikace.

9. Za podstatnou skutečnost obviněný považoval, že sama poškozená uvedla, že své oblečení měla u svědka A. T., což vyvrací možnost, aby jí obviněný šatstvo rozstříhal. Závěr o nemožnosti poškozené se svobodně pohybovat nevyplývá ani z výpovědi svědka P. F. (strážníka Městské policie hl. m. P.), protože pokud neměla pas u sebe, bylo to proto, že v předmětné době již neměla v České republice povolení k pobytu.

10. Výhrady obviněný soustředil i proti závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, zpracovaného na poškozenou, ve vztahu k němuž vytkl, že se soudy dostatečně nezabývaly závěrem znalkyně, která při hlavním líčení uvedla, že nemůže vyloučit, že narušený psychický stav poškozené mohl být zapříčiněn i jinými okolnostmi, a tedy že nelze jednoznačně prokázat, že by jeho příčinou bylo pouze jednání obviněného. Proto obviněný zdůraznil, že nebylo prokázáno, že by veškeré rozpory ve výpovědích poškozené bylo možné dovozovat z jemu za vinu kladeného jednání a činit z nich projevy syndromu týrané osoby a důsledek domácího násilí. Obviněný v návaznosti na tato svá tvrzení upozornil na SMS psanou v ruštině, kterou obdržel dne 19. 11. 2016 z telefonního čísla patřícího otci poškozené, v níž byl pisatelem (ať už to byl kdokoli z rodiny poškozené, nebo ona sama) vyzván k vzájemné komunikaci s ní, kde sdělovala, že ho miluje, což podle něj svědčí o jeho nevině, a současně pro závěr, že obvinění ze strany poškozené bylo ryze účelové, vedené snahou o prodloužení pobytu na území České republiky, aby si zde i nadále mohla vydělávat prostitucí.

11. Dovolatel rovněž poukázal na své výhrady proti možné podjatosti soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. A. M., která rozhodovala o odvoláních podaných v této trestní věci, a na stížnost, která je

přezkoumávána vrchním soudem, a rozvedl podrobněji, že tato soudkyně je spojena s jeho osobou a řízením v předchozí věci proti němu vedené u téhož soudu pod sp. zn. 56 T 5/2015. Jmenovaná soudkyně je od 9. 7. 2009 členkou výboru statutárního orgánu Společenství pro dům P. R., v němž obviněný bydlel se svojí dřívější přítelkyní A. R., která je vedena v posledně zmíněném trestním řízení jako poškozená. Právě tato skutečnost, jakož i známost všech tří osob s majitelem domu F. N., může zakládat negativní vztah JUDr. A. M. k obviněnému, a tím i důvodnou pochybnost o jejím poměru k jeho osobě, a jde tedy o důvod pro její vyloučení z rozhodování v nyní posuzované věci.

12. V závěru dovolání obviněný shrnul své dosavadní námitky poukazem na nevěrohodnost výpovědi poškozené, která se na území České republiky už šest let žije jako erotická společnice, z toho čtyři roky bez povolení k pobytu, což rovněž může mít negativní vliv nejen na její psychiku, ale i na její věrohodnost. Zdůraznil, že dokazování ve věci bylo založeno převážně na nepřímých důkazech a vychází primárně z výpovědi poškozené, ačkoli tyto jsou v mnoha ohledech rozporuplné. Soudy dostatečně nepřihlížely k dalším důkazům, z nichž plyne, že vztah obviněného s poškozenou se jevil jako bezproblémový a harmonický. Má za to, že rozsudkem soudu prvního stupně došlo k porušení zásady in dubio pro reo a § 2 odst. 5, 6 tr. ř., když nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro správné právní posouzení věci, což vedlo i k nesprávné právní kvalifikaci jednání kladeného mu za vinu. Proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud v celém rozsahu zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 61 To 359/2016, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

13. K podanému dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství, která poukázala na to, že obviněný v dovolání uplatnil výslovně pouze dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., avšak formuloval i námitky vůči podjatosti rozhodující soudkyně, které lze uplatnit jen podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. Po věcné stránce však důvodnost pro vyjádření podjatosti jmenované soudkyně ve smyslu § 30 a § 31 tr. ř. z hlediska výhrad uvedených obviněným neshledala.

14. K dalším námitkám státní zástupkyně zdůraznila, že obviněný jimi vytýkal vady ve skutkových okolnostech a procesních postupech, které nejsou dovolacím důvodem. Pro úplnost vysvětlila, že možnost přísnějšího právního posouzení byla dána odvoláním státního zástupce podaného v neprospěch obviněného, neboť s uvedenou právní kvalifikací počítala již obžaloba. Proto zpřísnění právní kvalifikace v rozsudku odvolacího soudu nemůže být provedená změna pro obviněného rozhodnutím překvapivým. Navíc měl odvolací soud prostor pro takové rozhodnutí, protože závěr o tom, že obviněný zbavil poškozenou osobní svobody, bylo možné učinit na podkladě odchylného právního posouzení správných skutkových zjištění učiněných již v rozsudku soudu prvního stupně (§ 259 odst. 3 tr. ř.).

15. Konkrétní výhrady proti učiněným skutkovým zjištěním státní zástupkyně odmítla, neboť ani v tomto směru žádné pochybení neshledala. Poškozená odpovídajícím způsobem, tedy jasně a s vylíčením detailů, popsala úkorné jednání obviněného, kterému byla ze strany jeho osoby vystavena. Její výpověď je přitom podporována i dalšími důkazy, např. výpovědí svědka P. F., strážníka Městské policie hlavního města P., který popsal stav poškozené v situaci, ve které se na něj obrátila, kdy byla doprovázena obviněným, který měl u sebe veškeré její doklady. Stopy po útocích obviněného na těle poškozené zaznamenal nejen svědek A. A. T., ale byly zachyceny také na fotodokumentaci a jsou potvrzeny lékařskou zprávou. O způsobu zacházení obviněného s poškozenou hovořila též svědkyně L. O. Skutečnost, že někteří další ve věci slyšení svědci nezaznamenali, že by poškozená byla obětí týrání ze strany obviněného, je vysvětlitelné již tou částí výpovědi poškozené, v níž uvedla, že v přítomnosti obviněného na sobě nedávala znát jakékoliv projevy nespokojenosti. Nelze opomenout ani výsledky znaleckého hodnocení, podle nichž je na poškozenou možno nahlížet jako na věrohodnou svědkyni a jednání obviněného odpovídá struktuře jeho osobnosti. Pokud obviněný nesouhlasil se skutkovými zjištěními soudů, uvedená námitka není dovolacím důvodem. Státní

zástupkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

III. Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Po tomto zjištění zkoumal, zda bylo podáno v souladu s podmínkami podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Tento dovolací důvod slouží zásadně k nápravě právních vad, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotněprávního posouzení. Na jeho podkladě nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Za naplnění uvedeného důvodu není možné považovat ani takové výhrady, v nichž jsou tvrzeny pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a s ohledem na obhajobu obviněného jinak hodnoceny důkazy již provedené, když na základě těchto skutkových vad je dovozováno, že obviněný se činu, jímž byl uznán vinným, nedopustil, protože uvedený dovolací důvod neumožňuje takové vady zaměřené proti nesprávnosti posuzovaného skutkovým zjištěním namítat (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. [5 Tdo 482/2002](#)). Takový přezkum skutkových zjištění je možný pouze mimořádně, když jsou zjištěny kardinální procesní nedostatky nebo libovůle při hodnocení a provádění důkazů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. [I. ÚS 55/04](#), ze dne 5. 9. 2006, sp. zn. [II. ÚS 669/05](#), ze dne 29. 9. 2003, sp. zn. [IV. ÚS 565/02](#), apod.).

17. Uvedená zásada je spojena s požadavkem na to, aby označený důvod byl skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotněprávní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#)).

18. Podkladem pro posouzení správnosti právních otázek podle uvedeného dovolacího důvodu je skutkový stav zjištěný soudy prvního, příp. druhého stupně. Důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být proto samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění (srov. zpráva trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněná pod č. 36/2004 Sb. rozh. tr., s. 298, 299, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. [3 Tdo 68/2002](#)).

19. Uvedené je však limitováno případy, kdy dovolatel namítá porušení práva na spravedlivý proces v oblasti dokazování, neboť v takovém případě je na základě čl. 4, 90 a 95 Ústavy České republiky vždy povinností Nejvyššího soudu řádně zvážit a rozhodnout, zda dovolatelem uváděný důvod je, či není dovolacím důvodem (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14). V takovém případě jde o výjimku ze shora vymezených obecných zásad stanovených zákonem pro dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. představovanou zjištěním extrémního nesouladu, o který by se však jednalo pouze tehdy, kdyby byly prokázány takové vady a nedostatky, které by svědčily o zásadním zjevném nerespektování zásad a pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. Jen v takovém případě by mohlo dojít k průlomem do uvedených kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. [III. ÚS 578/04](#), a nález Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. [I. ÚS](#)

IV. Důvodnost dovolání

20. Je třeba uvést, že jestliže obviněný v dovolání zdůrazňoval skutečnosti týkající se podjatosti předsedkyně senátu odvolacího soudu, jde o výhrady, které nikterak nekorespondují s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný podle textu dovolání v této souvislosti, jak i sám předeslal, jen poukázal na to, že ve věci předchozího rozhodnutí podal stížnost, o níž bude teprve rozhodovat Vrchní soud v Praze, a tedy nezamýšlel tuto výhradu uplatnit jako samostatný dovolací důvod. Nejvyšší soud proto po věcné stránce nebyl oprávněn tuto námitku přezkoumávat.

21. Ve vztahu k dalším výhradám, jak je obviněný v přezkoumávaném dovolání uvedl, je třeba zmínit, že částečně směřují proti skutku jako celku, jemuž obviněný vytýkal, že soudy řádně neposoudily výpověď poškozené, kterou přecenily a nehodnotily ji ve vztahu k dalším ve věci se nabízejícím skutečnostem, zejména k tomu, v jaké situaci se v České republice nacházela, čím se živila a za jakých okolností k trestné činnosti mělo dojít. V tomto směru vytýkal nedostatky procesní povahy, které souvisejí s výhradami proti spravedlivému procesu.

22. Nejvyšší soud může jen v případě zjištění extrémního nesouladu, který představuje výjimku ze shora vymezených obecných zásad stanovených zákonem pro dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., zasáhnout do již učiněných skutkových zjištění. O takový extrémní nesoulad by se však jednalo pouze tehdy, kdyby byly prokázány takové vady a nedostatky, které by svědčily o zásadním zjevném nerespektování zásad a pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. Jen v takovém případě by mohlo dojít k průlomům do uvedených kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. [III. ÚS 578/04](#), a nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. [I. ÚS 553/05](#)), což může být za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku, kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů atp. (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. [II. ÚS 215/99](#), ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. [III. ÚS 166/95](#), nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. [III. ÚS 376/03](#)).

23. Z hlediska těchto principů Nejvyšší soud vady v přezkoumávaném rozhodnutí neshledal; i když konečné závěry o právní kvalifikaci učinil odvolací soud, soud prvního stupně provedl dokazování, z něhož soud druhého stupně pro své právní závěry vycházel. Je proto třeba zmínit, že zejména soud prvního stupně se již s obdobnými námitkami obviněného vypořádával a dokazování provedl se zřetelem na rozsah a způsob, který koresponduje s podmínkami a zásadami uvedenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Pro stručnost lze jen odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, jenž rozvedl, které důkazy provedl, jaká zjištění z nich vyplynula i to, jak je vzájemně hodnotil. Rovněž odvolací soud, ač velice stručně, přesto však v únosné míře, na námitky obviněného reagoval a své závěry jak k učiněnému rozsahu provedení dokazování, tak i ke způsobu hodnocení důkazů v odůvodnění přezkoumávaného usnesení učinil.

24. Nejvyšší soud shledal, že soudy nepochybily, jestliže z výsledků provedení dokazování učinily skutkové závěry, na jejichž podkladě čin obviněnému kladený za vinu právně posoudily jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku a přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť pro tyto právní závěry je dokazování úplné a nejsou pochybnosti o jeho úplnosti i věcné správnosti. Skutková zjištění, jak jsou ve výroku rozsudku odvolacího soudu popsána, mají podklad v obsahu spisu a způsob, jakým soudy uvedené skutkové závěry učinily, je založen na postupech, které vycházejí ze zásad spravedlivého procesu. Je třeba připomenout, že obviněný právní výhrady proti právnímu posouzení jemu za vinu

kladeného činu jako zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku nebo proti přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku neuplatnil, resp. žádné právní nedostatky svědčící o vadnosti této právní kvalifikace nerozváděl. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal podklady pro závěr o tom, že by toto právní posouzení bylo vadné, neměl důvod jejich správnost přezkoumávat.

25. Takový závěr však neplatí ve vztahu ke zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, jehož nesprávnosti se obviněný v dovolání výslovně domáhal tvrzením, že závěr o této právní kvalifikaci není dostatečně podložen takovými skutečnostmi, které by jednotlivé znaky tohoto trestného činu dokládaly. Zejména vytýkal, že odvolací soud dostatečně neobjasnil, že se jednalo o takový zásah do osobní svobody poškozené, jaký uvedená skutková podstata předpokládá. Nejvyšší soud se s těmito výhradami obviněného ztotožnil, a proto ve vztahu k této části dovolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo dovolání podáno (§ 265i odst. 3 tr. ř.).

26. Ve vztahu k závěrům učiněným odvolacím soudem k použité právní kvalifikaci zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku je třeba uvést, že Nejvyšší soud v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí shledal vady, pro které je třeba tuto právní kvalifikaci považovat za minimálně předčasnou, a to zejména proto, že odvolací soud dostatečně neposoudil, zda pro závěr o naplnění všech znaků této skutkové podstaty je ve výsledcích provedeního dokazování dostatečný podklad a zda byly všechny její znaky řádně a bez pochybností zjištěny. Přisvědčil proto dovolateli, jestliže ve vztahu k němu považoval učiněná skutková zjištění za nedostatečná, zejména proto, že ze skutku, jak byl popsán, neplyne intenzita omezení osobní svobody poškozené a chybělo i prokázání dalších důležitých skutečností, pro naplnění tohoto znaku nezbytných.

27. Nejvyšší soud nejprve připomíná, že tuto právní kvalifikaci uváděla (byť s nesprávným označením podle § 172 tr. zákoníku) i obžaloba Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, sp. zn. 1 ZT 18/2015, avšak soud prvního stupně rozsudkem ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. 37 T 50/2015, proti němuž nyní podané dovolání též směřuje, vysvětlil, že „čin obžalovaného nelze kvalifikovat jako zbavení osobní svobody, neboť jeho jednání, kterým se snažil zamezit oběti ve styku s okolním světem, nebylo natrvalo. V případě obžalovaného se jednalo o situaci, kdy tento poškozené zamezoval styku s okolím pouze v některých případech, bylo zaznamenáno, že poškozená společně s obžalovaným navštěvovala jiné lidi a poškozená měla i možnost opustit prostor, ve kterém byla s obžalovaným, k čemuž několikrát došlo, kdy například poškozená pobývala čas od času u svědkyně O.“ Protože soud prvního stupně neměl za prokázané, že by obviněný chtěl poškozenou natrvalo zbavit možnosti se svobodně rozhodnout ohledně pobytu, kvalifikoval toto jednání obviněného jako přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku.

28. Odvolací soud se však s tímto závěrem soudu prvního stupně neztotožnil, a aniž by sám dokazování doplnil a podle jeho výsledků případně změnil skutková zjištění, na podkladě stejných skutkových okolností, rozhodl sám znovu tak, že jednání obviněného kvalifikoval podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku jako zločin zbavení osobní svobody. K tomu na straně 8 a 9 přezkoumávaného rozsudku uvedl, že „nesouhlasí s právní kvalifikací, pokud jde o přečin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku, neboť z výpovědi poškozené je zřejmé, že ji obžalovaný trvale izoloval od okolního světa, byl pořád s ní, což je potvrzeno i výše uvedenými svědeckými výpověďmi, a pokud odešel, tak ona v důsledku předcházejících agresivních výpadů obžalovaného, které následovaly po jejích předchozích pokusech o útěk, nastalé situace nevyužila, neboť se bála, co by opět v případě nezdaru následovalo (trhání vlasů, sprchování ledovou vodou, přehlédnout rovněž nelze, že jí rozstříhal všechny věci a měl u sebe její pas). Provedenými důkazy, jak shora uvedeno, bylo bezpečně prokázáno, že poškozená se pohybovala venku pouze vždy v přítomnosti obžalovaného,

nikdo ze svědků nepotvrdil obhajobu obžalovaného, že chodili i každý zvlášť, a soud I. stupně v tomto směru nesprávně interpretuje výpověď poškozené, že měla možnost opustit prostor, ve kterém byla s obžalovaným, k čemuž několikrát i došlo, kdy například poškozená pobývala čas od času u svědkyně O. Jak správně namítá státní zástupce ve svém odvolání, toto se stalo pouze 1x, a to když se poškozené podařilo od obžalovaného uprchnout a u této svědkyně se před ním skrývala. Nejednalo se tedy o žádnou dobrovolnou dlouhodobější návštěvu. Obžalovaný ji však našel, vykopl dveře a poškozenou z bytu přes její odpor odvedl k sobě a je naprosto nepodstatné, jak namítá obžalovaný ve svém odvolání, že tato svědkyně potvrdila, že poškozená nakonec odešla s obžalovaným dobrovolně a že se spolu smáli, neboť o nedobrovolnosti jednoznačně svědčí vyrazení dveří a že poškozenou z bytu odnesl přes její odpor. Pokud by tomu tak nebylo, poškozená by zcela jistě dobrovolně sama obžalovanému otevřela a nejednala tak, jak následně shodně popisuje s výpovědí svědkyně L. O.“

29. Nejvyšší soud k uvedeným závěrům odvolacího soudu považuje za nutné uvést, že nerespektují povahu a charakter zločinu podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo jiného bez oprávnění uvězní nebo jiným způsobem zbaví osobní svobody. Tímto ustanovením je chráněna osobní svoboda člověka ve smyslu jeho volného pohybu.

30. Z citovaného obsahu přezkoumávaného rozhodnutí odvolacího soudu plyne, že podstatu zločinu podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku odvolací soud nerespektoval, a proto z obecných zásad k němu se vztahujících je třeba upozornit na to, že ve smyslu tohoto ustanovení se zbavení osobní svobody srovnává s uvězněním a za „uvěznění“ se považuje dlouhotrvající omezení osobní svobody, v rámci kterého jsou omezeny svoboda pohybu i svoboda rozhodování uvězněné osoby o všech podstatných záležitostech jejího života. Uvěznění se může stát za různým účelem, a to např. vykonávání otrocké nebo nucené práce, sexuálního zneužívání apod. Uvěznění může být provedeno trvalým nebo dlouhodobým uzamčením do určité uzavřené místnosti nebo jiného prostoru (např. kobky, velké bedny, sudu). Pokud jde o „jiný způsob zbavení osobní svobody“, ten znamená trvalé nebo alespoň dlouhotrvající omezení osobní svobody, které je s uvězněním srovnatelné. Rozhodné je, že osvobození je při zbavení osobní svobody velmi obtížné. Okolnost, že vězněný mohl místnost, ve které byl uzamčen, opustit skokem z okna, nevylučuje skutkovou podstatu zbavení osobní svobody, riskoval-li přitom vzhledem ke svému stáří a výšce okna od země své zdraví či smrt (srov. rozhodnutí č. 3800/1930 Sb. rozh. tr.). Nezáleží ani na způsobu, jakým došlo k uvěznění nebo ke zbavení osobní svobody, mohlo jít o násilné jednání, využití lsti, uvedení v omyl apod. (srov. ŠÁMAL, P. a kol., Trestní zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1706, 1707). Méně intenzivní zásahy do osobní svobody mohou naplnit jen objektivní stránku skutkové podstaty trestného činu omezování osobní svobody podle § 171 tr. zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 41/2000 Sb. rozh. tr).

31. Rovněž je nutné, s ohledem na rozdílnost právních úvah soudu prvního a druhého stupně, uvést, že rozhodujícími hledisky pro rozlišení trestných činů zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku a omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku jsou především povaha zásahu do osobní svobody poškozeného a délka jeho trvání. Za zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, a nikoliv jen za omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku, lze tedy pokládat např. situaci, kdy poškozený je vystaven zásahu do své osobní svobody nuceným pobytem v prostoru, ve kterém po dobu jednoho týdne musel pobývat nejprve v jediné místnosti a poté po dobu dvou týdnů v uzavřeném domě, v němž byl držen a střežen, neboť za těchto okolností se nacházel již v postavení srovnatelném s uvězněním. Pro rozlišení trestných činů zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku a omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku jsou významná dvě hlediska, a to jednak povaha a intenzita zásahu do osobní svobody poškozeného, jednak délka trvání takového zásahu. Zásadně platí, že čím je zásah do osobní svobody poškozeného co do povahy a intenzity razantnější, silnější a citelnější, tím kratší doba postačí k tomu, aby bylo možno považovat takový zásah za zbavení osobní svobody (např. při spoutání poškozeného, při jeho umístění do

mimořádně stísněného prostoru), a naopak čím menší je razance, síla a citelnost zásahu do osobní svobody poškozeného, tím delší doba je nutná k tomu, aby zásah mohl být posouzen jako zbavení osobní svobody (např. jestliže poškozený má zachovánu určitou možnost volně se pohybovat v rámci nějakého objektu, v němž je proti své vůli držen, třeba v bytě či domě; srov. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 56/2011 Sb. rozh. tr.). Za zbavení osobní svobody ve smyslu § 170 odst. 1 tr. zákoníku lze především považovat situaci, kdy je osobní svoboda poškozeného dotčena v takové míře, že je zcela vyloučeno, aby se vůbec samostatně pohyboval (např. je svázan, připoután k pevnému předmětu, uzavřen v malém prostoru). Doba tak intenzivního zásahu do osobní svobody může být kratší (nejde-li o dobu odpovídající jen omezování osobní svobody podle § 171 tr. zákoníku) ve srovnání se situací, kterou lze rovněž pokládat za zbavení osobní svobody a v níž sice osobní svoboda poškozeného není jednáním pachatele zcela vyloučena, neboť poškozený má určitou omezenou možnost pohybu (např. v rámci objektu, v němž ho pachatel proti jeho vůli drží), ale současně je takový zásah do osobní svobody poškozeného trvalý nebo alespoň dlouhotrvající. Při déletrvajícím zásahu do osobní svobody poškozeného může jít o zbavení osobní svobody v uvedeném smyslu i za situace, když se průběhu doby míra a způsob zásahu různě mění (např. za určitých podmínek pachatel umožní poškozenému dokonce i pobyt mimo objekt, v němž je protiprávně držen, ovšem za svého stálého dohledu či dohledu jiné osoby; srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2006, sp. zn. [11 Tdo 1353/2006](#)).

32. Pokud jde o posuzovanou trestní věc, z dosud učiněných skutkových zjištění plyne, že obviněný M. D. se uvedeného zločinu měl dopustit v jednočinném souběhu s dalšími dvěma trestnými činy, a to zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, zásadně tím, že v období od června 2014 do 20. 1. 2015, na různých místech na území hl. m. P., převážně na P., ulici Ch., v hotelu A., dále na P., ulici Z., v hotelu H. a též na P., ulici Z., v hotelu A., dlouhodobě psychicky i fyzicky týral poškozenou jménem Y. B., a to tím způsobem, že ... bránil jí ve styku s rodinou a nutil ji lhát rodičům ... přičemž když se poškozená někdy v měsíci srpnu 2014 pokusila utéci, odtáhl ji zpět do pokoje, poté do sprchy a nutil ji tam stát pod ledovou vodou a díval se na ni, aby nemohla odejít, ... dostal poškozenou do značné izolace od okolního světa, vzdaloval se jen pro jídlo a peníze, když odcházel, tak ji zamykal, 7. 10. 2014 se poškozené podařilo utéct, následně ji našel, nechtěla se k němu vrátit, tak vyrazil vstupní dveře bytu na P., N. K., ve 3. patře, který obývala společně s L. O., a poškozenou přes její odpor odvedl do hotelu H., ... byl neustále s ní, nemohla odejít, neboť se bála potrestání ze strany obviněného, poté asi v listopadu 2014 se přestěhovali do hotelu A., opět nemohla odejít, psychicky ji napadal, choval se agresivně, kolem 15. 1. ji napadl, když mu řekla, že chce pryč, začal zuřit, shodil ji z postele..., a to až do dne 20. 1. 2015, kdy se jí podařilo kontaktovat Policii České republiky... Z takto popsaného skutku lze jen stěží za stávajícího stavu dokazování posoudit, zda jsou v daném případě naplněny všechny znaky zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, jak jsou shora z hlediska stávající judikatury i jejich obecného vymezení rozvedeny. Dosavadní učiněná skutková zjištění nedávají potřebný podklad pro intenzitu a povahu „zbavení svobody“ poškozené, neboť zjištěné skutečnosti nejsou dostatečně konkrétní a neplyne z nich, po jak dlouhou dobu zbavení osobní svobody poškozené trvalo, jak bylo realizováno a jaké intenzity dosahovalo.

33. Podrobnější skutečnosti nelze bez dalšího zjistit ani z výpovědi poškozené učiněné při hlavním líčení, která se sice zčásti odráží v popsaných skutkových zjištěních, ale není ve smyslu užitě právní kvalifikace v potřebné míře konkrétní pro to, aby bylo možné učinit nepochybné závěry o povaze jejího uvěznění, a to obzvláště za situace, kdy poškozená se pobytu s obviněným podvolovala a setrvala s ním po dlouhou dobu a na různých místech. Odvolací soud, který vycházel z výpovědi poškozené, nezvažoval všechny rozhodné skutečnosti a nebral do úvahy ani obhajobu obviněného.

34. Poškozená svůj vztah s obviněným vymezila dobou od února 2014 do 20. 1. 2015 s tím, že se

seznámili v baru, obviněný se jí líbil, začali spolu žít, zamilovala se do něj, začal k ní mít majetnické sklony a citově se na ni upjal. Žili spolu na hotelu, a i když ji bil, jak popsala, tak spolu byli nadále. Významné z hlediska řešení právní kvalifikace je její tvrzení, že byla od července 2014 do 7. 10. 2014 na hotelu uzavřená. Uvedla však, že tam byl s ní, jídlo jí nosil, v hotelu ji zamykal. Přestože tato skutečnost by mohla uvedenému znaku předmětného trestného činu podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku odpovídat, sama o sobě nepostačuje, neboť jen délka doby, po kterou by k uvedenému věznění mělo dojít, není rozhodná, nejsou-li splněna další potřebná kritéria. Bylo třeba zejména posoudit, za jakých okolností k „uvěznění“ došlo a jaká konkrétní opatření obviněný učinil, aby se poškozená z hotelového pokoje nemohla dostat ven, jestliže tomu tak bylo.

35. Takové skutečnosti z provedeného dokazování neplynou a odvolací soud se jimi nezabýval. Mělo být zcela jasně určeno, v jakém hotelu byla poškozená vězněna a za jakých podmínek. Vyslechnuta byla jako svědkyně pouze E. F., recepční hotelu A., která uvedla, že tam byl obviněný ubytován s poškozenou koncem října 2014. Sdělila, že je vídala odcházet z hotelu společně, nikdo si na ně z okolních pokojů nestěžoval, ani na hluk. Ubytovala je v různých pokojích v přízemí, jak co bylo volné. Na Silvestra pro ně pokoj neměla, ubytovala je proto na jednu noc u sebe doma. Podle fotodokumentace, z níž však soudy při svých úvahách nevycházely, jde o hotel představovaný přízemní budovou, hotelový pokoj je vybaven standardním nábytkem a je v něm jedno okno, jak bylo uzavíratelné, zda je poškozená mohla otevřít a jeho prostřednictvím odejít, nebo zda obviněný zajistil, aby se tak nemohlo stát, rovněž zjišťováno nebylo.

36. Je třeba zdůraznit, že soudy tyto skutečnosti nezkoumaly a neposuzovaly ani žádné další podmínky vážící se k pobytu obviněného a poškozené na tomto hotelu, zejména tomu, za jakých podmínek mohla být poškozená na hotelovém pokoji vězněna a po jak dlouhou dobu. Není patrné, jak probíhal úklid na pokoji, kde měla poškozená přebývat, jaký byl způsob uzavírání dveří, zejména zda poškozená mohla i bez přítomnosti obviněného pokoj sama opustit. Dokazování v tomto směru zcela chybí, soudy v tomto smyslu žádné důkazy neprováděly a v odůvodnění k uvedeným skutečnostem žádné úvahy nesdělily. Pokud jde o hotel „H.“, o němž hovořila poškozená, nejsou k němu zjištěny žádné poznatky a není zřejmé, za jakých okolností zde poškozená měla být ubytována, popř. vězněna.

37. Nejvyšší soud na základě všech uvedených skutečností shledal, že není možné bez dalšího potřebného dokazování a uvážení všech rozhodných důkazů a z nich vzešlých okolností dojít k závěru, že se v případě posuzované trestní věci jednalo o uvěznění poškozené ve smyslu skutkové podstaty zločinu podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku. Za ně totiž není možné považovat, pokud je oběť trestného jednání pachatele, který se na ni dopouští např. i fyzického násilí nebo týrání ve smyslu § 199 tr. zákoníku, v zásadě ochotna takové příkoří strpět a podvoluje se jeho vůli natolik, že neopouští pokoj, v němž se s ní pachatel nachází a příležitostně spolu odcházejí a přicházejí, jak nesprávně uvažoval odvolací soud na straně 7 přezkoumávaného rozsudku. Takové chování je určitým zásahem do svobodné vůle oběti, ale nejedná se o zločin zbavení osobní svobody. To je třeba vykládat ve smyslu shora uvedené judikatury tak, že jde o stav, který je shodný s tím, že oběti je zcela zamezena možnost opustit pachatelem vytyčený prostor, z něhož oběť nemůže snadno uniknout.

38. Za současného stavu dokazování se nelze ztotožnit se závěry odvolacího soudu, který v činu obviněného, jenž není dostatečně konkrétní a jasný, spatřoval podklad pro použití právní kvalifikace podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku. Takový závěr totiž není podložen výsledky provedeného dokazování, protože podmínky, za nichž měla být poškozená vězněna, nebyly ve smyslu uvedené skutkové podstaty v potřebné a nutné míře objasněny, a zůstaly tak zcela nedořešeny. Takovým podkladem není ani výpověď poškozené, která podmínky, za nichž byla na pokoji vězněna, nepopsala. Nelze zjistit, zda šlo skutečně o uvěznění, když i podle slov poškozené na hotelový pokoj měla přístup uklízečka a byl tam telefon, který byl údajně odpojený. Ovšem v jiné části výpovědi poškozená uvedla, že i když ji obviněný zamkl, tak ona zavolala na recepci. Podle výpovědi recepční E. F. však na hotelu A. obviněný a poškozená přebývali v různých pokojích, takže na všech zřejmě nebyly stejné

podmínky.

39. Kromě těchto výhrad je třeba zdůraznit, že odvolací soud se ve vztahu ke zločinu podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, jímž obviněného i při všech uvedených výhradách a pochybnostech ve vztahu k objektivní stránce uznal vinným, vůbec nezabýval subjektivní stránkou, přestože jde o trestný čin úmyslný, který musí být pokryt zaviněním alespoň v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Takové úvahy však v přezkoumávaném rozsudku zcela absentují.

40. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší soud vyhověl dovolacím námitkám obviněného ohledně nedostatků ve vztahu k právní kvalifikaci zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, a proto ohledně ní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 61 To 359/2016, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, zrušil a Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Vzhledem k tomu, že i když vůči ostatním trestným činům [zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku] nebyly zjištěny žádné podstatné vady, když je obviněný ani výslovně nenamítal a Nejvyšší soud nebyl povinen je přezkoumávat, bylo nutné zrušit výrok o vině celý, protože se jednalo o jednočinný souběh všech uvedených trestných činů spáchaných jedním skutkem.

41. Na soudu druhého stupně bude, aby se ve smyslu shora uvedených výhrad a úvah znovu právním posouzením vytykané právní kvalifikace a jednáním obviněného ve vztahu k ní zabýval a posuzoval je ze všech hledisek, jak Nejvyšší soud shora rozvedl, a též se zřetelem k těmto výsloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. [IV. ÚS 520/14](#), ohledně určitosti znaků skutkové podstaty trestného činu. Vzhledem k tomu, že jde o jednočinný souběh trestných činů, bude třeba při doplnění dokazování, jak je rovněž výše zmíněno, posuzovat, zda nové výsledky neobjasní i skutečnosti rozhodné pro trestné činy, jimiž byl již obviněný uznán vinným, neboť tím, že byl zrušen celý výrok o vině, se otevírá další možnost rozhodnout podle nových informací i ohledně nich, jestliže se taková možnost změny či jiných úvah dodatečně projeví. V rámci dalšího dokazování by se soudy měly především soustředit na objasnění poměrů na hotelových pokojích, na nichž obviněný s poškozenou za uvedené období pobývali, provést výslechy obslužného personálu na těchto hotelích k tomu, jak byly pokoje uklízeny, zabezpečeny, jakou možnost z nich měla poškozená dobrovolně či nedobrovolně odejít. Nelze vyloučit provedení dalších důkazů, kterých bude podle výsledků provedeního dokazování třeba. V daném smyslu se dokazování neobejde ani bez opětovného výslechu obviněného i poškozené, případně i těch osob, které již vyslechnuty byly (např. svědkyně E. F.). Lze upozornit, že jde jen o návod, kterým směrem má být dokazování zaměřeno, neboť jeho podstatou je objasnění všech okolností rozhodných pro závěry o naplnění všech znaků trestných činů, jimiž byl obviněný uznán vinným v zásadě tak, aby o nich po všech stránkách nevznikaly žádné pochybnosti. Mimo jiné bude třeba i k obhajobě obviněného se zabývat pověstí a poměry na straně poškozené, což právě se zřetelem na zkoumanou právní kvalifikaci může mít rovněž velký význam, neboť v současnosti nelze vyloučit tvrzení, že se poškozená, která neměla v České republice povolený pobyt, mohla i skrývat, aby se sama vyhnula problémům s policií, neboť ani to v současném stavu řízení nebylo spolehlivě objasněno.

42. Nejvyšší soud jen připomíná, že soud nižšího stupně je povinen řídit se pokyny, které Nejvyšší soud v této věci vydal, neboť je vázán právním názorem, jež Nejvyšší soud v této věci vyslovil (§ 265s odst. 1 tr. ř.).